

tillob mig at sige dengang, ikke at jeg nu vilde foreslå, at man stillede sig anderledes, men at, hvis Sagen kom for anden Gang, maatte den høitærede Minister ikke være ganske sikker paa, at Udovalget stillede sig ligesaa gunstig, og jeg vilde for mit Udkommende ikke være sikker paa, at jeg gjorde det, men denne Udtalelse gjaldt følgende Aar. Jeg udtalte netop dette. Hvad nu den Stemning angaar, som her kom til Orde i Thinget, og som den høitærede Minister lægger saa stor Vægt paa, da er det nok muligt, at saavel den høitærede Minister som hans politiske Venner her i Thinget noget have overvurderet den Afslutning, som Thinget har givet de ærede Medlemmer for Besle Amis 3die Valgtreds (Lh. Nielsen) og for Sorø Amis 1ste Valgtreds (Sahl). Det kunde nok være, at den høitærede Minister noget overvurderede den. Der er en meget god Beredvillighed saavel fra Thingets Side som fra Udovalgets Uterials Side og fra min Side til at rejournere Postvæsenet i den Mening, som den meget ærede Minister har foreslået, selv om vi ikke ønske at gaa saa vidt. Det have vi givet Udtryk i vore Vædringsforslag. Havde vi ikke villet gjøre det, vilde den meget ærede Minister have set ganske andre Vædringsforslag til 2den Behandling end dem; han saae. Men jeg tror ikke, at Thingets Flertal stiller sig saa aldeles paa det Standpunkt, som det ærede Medlem for Besle Amis 3die Valgtreds stillede sig i sine Udtalelser forrige Gang, da han henvendte en Bæbreidelse til Flertallet for, at det ikke havde givet de 8—10,000 Kr. efter, som Mindretallet havde forlangt i den 11te eller rettere sagt efter den 12te Aime. Det Standpunkt tror jeg ikke, Folkethinget stiller sig paa. Folkethingets Maade at udrette Noget paa i en saadan Sag er ikke at staa og bede Regjeringen og Mindretallet, om de vilde være saa veltige at tage mod Loven, som vi tilbyde den, men Maaden at udrette Noget paa, at føre Noget som helst igjennem paa, er at tilbyde rundelig, som vi her have gjort, men paa en bestemt Maade, hvad vi anse for rigtig og forsvarligt at gøre, og saa lade dem komme til os. Vi have ikke endnu set Noget til Mindretallets Forslag, og den Forklaring, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgtreds (Løwmoes) gav os om de Aarsager, som have bevæget Mindretallet til at holde disse berømte og meget omkostelige Forslag under Laas og Luffe, var noget etendommelig. Det ærede Medlem udtalte, at Mindretallet kunde eller vilde ikke komme med saadanne Vædringsforslag, naar ikke to Fordringer vare opfyldte, for det Første, at Flertallet sluttede sig til dem, og for det Andet, at Regjeringen ogsaa vilde slutte sig til dem, eller at Regjeringen ialtfald gik ind paa dem, selv om de ikke vare fuldstændigt tilfredsstillende for den; det var omirens Meningen af det. Jeg skulde dog næsten antage, at det første Skridt, som det

ærede Mindretal burde have gjort, var at prøve, hvorledes Flertallet vilde stille sig ligeoverfor Vædringsforslagene efter den Forhandling, der fandt Sted ved 2den Behandling; men vi have aldeles ikke set Noget til dem. Jeg kjender endnu kun den almindelige Skuffering af disse Vædringsforslag, som forelaa for 2den Behandling i Udovalget; men hvad Vædringsforslagene nærmere gaa ud paa, kjender jeg endnu ikke Noget til. Mindretallet har aldeles undladt at gjøre det første Forsøg paa, hvorledes Flertallet vilde stille sig, at prøve paa, hvorvidt Flertallets Beredvillighed til yderligere Smødefommen maatte ville strække sig. Det har det ærede Mindretal fuldstændig undladt. Hvad det ærede Mindretal har henvendt sig til Regjeringen om, kan jeg naturligvis ikke have nogen Mening om; hvad det ærede Mindretal har pleiet Forhandlinger om med Regjeringen, er jeg naturligvis uvidende om; ialtfald tilkommer det ikke mig at udtale mig nærmere derom. Men det maa altsaa antages, at den anden Forring, man havde opfullet, har man først søgt at faae opfyldt, og da den høitærede Minister har stillet sig fuldstændig uitgangelig, har Mindretallet ogsaa holdt sig tilbage. Nuvel, i een Henseende kan det være mig tilfredsstillende, at det ærede Mindretal nu kommer til at staa saaledes. Naar man erindrer, hvilke store Brød det ærede Mindretal slog op ved anden Behandling, om jeg tør udtrykke mig saaledes, viser det sig rigtig nok, at det er meget ringe Brød, der er kommet ud deraf. Det er et fattigt Resultat efter den udfordrende Holdning, — kan jeg nok falde det —, som det ærede Mindretal indtog ved anden Behandling. Jeg tror, at det ærede Mindretal virkelig skyldte dette Thing en anden Optraeden efter den Maade, hvorpaa det da stillede sig. Dengang maatte jo Thinget antage, at det ærede Mindretal vilde gjøre dette Skridt paa egen Haand, at det vilde tiltage sig, eller, om man ikke vil bruge det Udtryk tiltage sig, udføre den smukke Rolle at være den, som mæglede i Striden mellem Regjeringen og Flertallet, og som, da disse Faktorer paa Grund af den høitærede Ministers Uviljelighed til at tale med Udovalget ikke kunde komme til nogen Forhandling indbyrdes, vilde sige, hvor Skabet skulde staa. Det var egentlig denne smukke Rolle, som det ærede Mindretal efter hele Forhandlingen ved 2den Behandlingen havde paataget sig. Nu vel; havde det kunnet udføre den og udføre den med Thingets Indvilligelse og Villigelse, havde det været en smuk Rolle. Men hvad kom der ud af det? Hvorledes staar nu det ærede Mindretal? Nu siger det ærede Mindretal: Her, vi have ikke kunnet faae de to Fordringer opfyldte, som vi nu maa stille, og derfor har det ikke villet stille Vædringsforslag. Det er ikke heldigt, og det er ikke rigtig fra et Mindretals Side, som agter at spille en politisk Rolle her i Thinget, og fra en Mini-